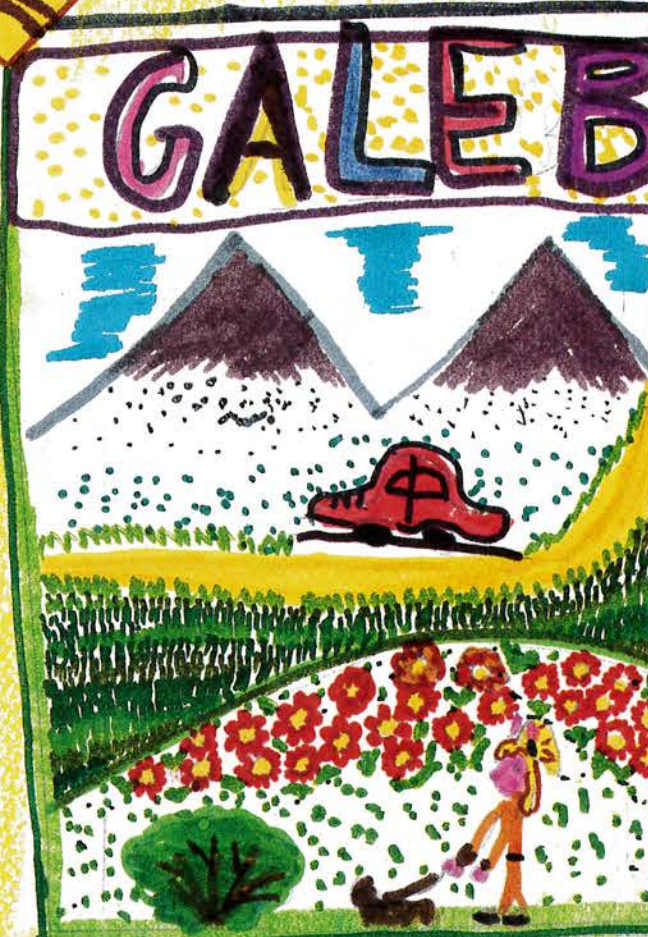

GUMIČNA

5

LETNIK XXXVIII.
1991 - 1992

MLADINSKA REVIIJA
LETNIK XXXVIII. 1991 - 92
JANUAR 1992
ŠTEVILKA 5

PRILOGA

Kanalska dolina
risba in slike: Boris Rebec.

NASLOVNA STRAN

Elisa Žerjal, 2. r. (1990-91)
COŠ »F. Venturini« - BOLJUNEC.

VSEBINA

Vojan T. Arhar: Januarja	113
Meta Rainer: V Prešernovem muzeju	114
Danilo Gorinšek: Pozimi	115
Zap.: Ada Tomasetig: Zmrzle češnje	116
Joško Lukeš: Fižolčki	118
Natečaj za nove Galebove naslovnice	119
Miha Matè: Debelinkova sramota	120
Majda Koren: Prigode lovca Janeza	122
Franjo Frančič: Včasih pride tak dan	123
Kotiček za najmlajše:	
Vera Poljšak: Črv in elastika	124
Labirint	125
Ponesrečenec	126
Skrito sporočilo, Rebus	127
Josip Ribičič: Jožek je jahal	128
Zapojmo veselo:	
Janez Bitenc: Medvedki plešejo	129
Jože Sevljak: Beli stolp	129
Mojster Peteršiljček:	
Iz malega raste veliko	130
Stana Vinšek: Striček led	131
Prípr.: Kristina Kovačič:	
Tudi jaz berem strip	132
Jelka Bakula: Medvedki	133
Meta Rainer: Lisica zdravnica	134
L.A.: Okno v svet	135
Šolarji pišejo	136
Urednikova beležnica	143
Jože Petelin: Uganke in zanke	144

Ilustracije za peto številko Galeba so naredili: Barbara Boneta (str. 134); Marjanca Jemec Božič (str. 115, 121, 128); Marjeta Cvetko (str. 122); Peter Furlan (str. 130, 131); Jasna Merku (str. 129); Borut Pečar (str. 118); Alessio Petricig (str. 117); Jelka Reichman (str. 113, 131); Bine Rogelj (str. 133); Magda Tavčar (str. 124, 125, 126, 127).

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr. Jelka Reichman

JANUARJA

Vsepovsod je prava zima,
bel snežak pa nosa nima.
Zajec, ki ni dolgo jedel,
mu ponoči ga je snedel.

Vsepovsod je prava zima,
bel snežak pa lonca nima.
V piskru zdaj lisica suha
vrano za večerjo kuha.

Vsepovsod je bela zima,
bel snežak pa metle nima.
Burja z njo po zraku leta,
žvižga, snežni prah pometa!

V PREŠERNOVEM MUZEJU

(TRAVESTIJA)

8. FEBRUAR
SLOVENSKI
KULTURNI
PRAZNIK

O VRBA SREČNA, SLAVNA VAS DOMAČA,
KJER HIŠA TVOJEGA STOJI OČETA!
TU SI PREŽIVEL SVOJA PRVA LETA,
V LEDINE NAŠE ZRASEL SI ORAČA!

STOLETJE ŽE SE NAŠ POGLED OBRAČA
V OBLIČJE TVOJE, NAŠEGA POETA,
KI TI BILA JE VERA V SEBE VZETA,
A V NAROD NE! — VIHARJEV MI IGRAČA

POSTALI NISMO! SAJ IZ ČAŠE TVOJE
SMO PILI MOČ, SMO PILI VERO VASE,
DA VSTALI BI, SMO BREME VZELI NASE.

S TEBOJ POTÍ SMO PREHODILI SVOJE
IZ TEMNIH DNI V SVETLEJŠE, LEPŠE ČASE,
PROST ZDAJ TVOJ NAROD SVOJE PESMI PÔJE!

POZIMI

ČE PRI DRSANJU ZLETIŠ,
NI SE TREBA BATI.
TO ŠE NI NAJHUJŠE ZLO,
TREBA JE LE — VSTATI!

VRISKA VSE, LE SNEŽENI MOŽ
SRED POLJA NE ZINE.
ON MOLČI, SAJ VE: KOT ON,
TUDI ZIMA MINE...

ZMRZLE ČEŠNJE

(Beneška pravljica)

V neki vasi je živila revna družina in v tej družini je bilo troje sinov. Bili so zelo ubožni in hudo hudo so živeli.

V bližnjem mestu je živel kralj; imel je hčer, ki je bila zmerom žalostna in bolna. Zdravniki s celega sveta so jo hodili gledat, pa je niso znali ozdraviti. Nekega dne je prišel neki čarovnik in je kralju povedal, da bi njegova hči lahko ozdravela samo od »zmrzlih češenj«. Kralj je imel to svojo hčer zelo rad in je obljubil, da jo bo dal za ženo tistemu, ki mu prinese »zmrzle češnje«.

Nekega dne je dejal oče najstarejšemu sinu:

— Pojdi v božjem imenu, in ko boš dobil »zmrzle češnje«, jih odnesi kralju!

Mama mu je spekla hlebec kruha, mu odrezala košček sira, ga blagoslovila in sin se je odpravil.

Hodi, hodi čez hribe in doline in nazadnje je prišel pod neko češnjo, ki je imela »zmrzle češnje«. Utrgal jih je, jih zavil v robec in se odpravil h kralju. Po poti se je ustavil pod nekim kostanjem in južinal in ko je tako jedel, se mu je približala stara ženica, ki ga je pogledala in vprašala:

— Kaj nosiš v tem robcu?

— Drek! je dejal pob.

— Pa naj bo drek! je dejala starka in šla po svoji poti.

Ko je prišel h kralju in je odvezal robec, je bil v njem samo drek. Kralj ga je jezen dal zapreti v ječo.

Nekaj časa pozneje je poslal oče drugega sina v svet. Mladenič hodi, hodi in kot njegov starejši brat pride do »zmrzlih češenj«. Po poti je spet srečal tisto staro ženico, ki ga je vprašala, kaj nosi v robcu.

— Kamne, je dejal mladi.

— Pa naj bojo kamni! je dejala stara.

Ko je kralj videl v robcu kamne, je dal zapreti v ječo še drugega brata. Nazadnje je šel od hiše najmlajši. Ta sin je bil bolj revne postave in je jecljal.

— Varuj se nesreč in Bog ti pomagaj, da dobiš češnje! mu je rekel oče.

Tako je šel in, kot njegova dva brata, je tudi on našel zmrzle češnje. Ko je počival v senci, se mu je približala tista starka in ga vprašala, kaj nosi.

— Z-mrz-le č-č-češnje! je težko rekel pob.

— Pa naj bodo zmrzle češnje, je dejala starka in se zgubila v gozdu. Pob se je odpravil v mesto. Ko je prišel h kralju in je odvezal robec,

so se vsi začudili, ko so videli zmrzle češnje. Kraljeva hči jih je pojedla in je ozdravela. In tisti dan, ko sta se poročila, so prišli na njuno svatbo vsi: mama, tata in oba brata. Vsi so bili veseli, jedli so, pili in plesali. In še meni so dali vina iz košare, kruha iz naprstnika pa še brco v rit in ta me je prinesla sem tole pravco pravit.

FIŽOLČKI

Na našem vrtu smo vsako leto sadili fižol. In potem je oče z nestrpnostjo čakal, da je le-ta zrasel in da je dal svoje sadove. Takrat je oče ponosno hodil med gredami, kot bi hotel vsem povedati in pokazati: to je moj fižol, jaz sem ga vsadil, jaz zalival in poglejte sedaj, kakšen je zra-

sel. Dovolj ga bo za nas, pa še komu ga bomo lahko dali, ali prodali. Bil je ponosen na ta svoj fižol in mi z njim.

Zgodilo pa se je, da fižol ni pravilno zrasel in obrodil. Samo zelenje je zrasedlo iz zemlje, brez fižolovih strokov. Oče se je jezil, da ga je

bilo slišati daleč naokoli. Vse je opravil, kot druga leta. Zemljo je dobro pognojil in tudi zalival je sadike. Toda fižol ni in ni hotel zrasti. Bil je obupan, pa tudi zaskrbljen.

Vprašal je soseda za nasvet. Ta pa mu je kratko odgovoril: »Nisi ga vsadil ob pravem času. Kaj ne veš, da so ga še naši dedje in pradedje sadili le ob luninem svitu. Fižolčki imajo radi, da jih najprej obsijejo žarki lune, potem hitro in dobro rastejo.«

»No, to pa prvič slišim,« je dejal oče. »Kaj, da morajo žarki lune obsijati fižolčke, da lahko ti dobro rastejo? Zanimivo, zelo zanimivo!«

Medtem pa so imeli tam globoko v zemlji svoje zborovanje tudi fižolčki, ki niso mogli rasti. Jezili so se, godrnjali in se razburjali. Še najbolj jezen pa je bil lep, bel fižolček, ki mu

ni šlo v glavo, da ne bo zrasedel in obogatil fižolovih strokov.

»Saj pravim, ti vrtnarji na vse pozablajo, potem pa se jezijo na nas, ker nismo zrasedli,« se je hudoval. »Pa se bom kljub vsemu prerinil iz zemlje. Pridite za menoj, pridite!« je še zaklical drugim fižolom in pokukal iz zemlje.

Jož, kako ga je bil vesel oče, njegova in vseh ostalih, ki so prilezli iz zemlje.

Hitro jih je spravil v vrečko in si dejal: »Te bom pa imel za drugo leto!«

In res; naslednje leto jih je vsadil ob luninem svitu in fižolčki so zrasedli, kot še nikoli. Vsi smo bili tega veseli, najbolj pa seveda oče, ki se je vsem znancem in prijateljem pohvalil z dobro letino.

NATEČAJ ZA GALEBOVE NASLOVNICE

NARAVA OKROG NAS je tema letošnjega nagradnega natečaja za nove naslovnice, ki bodo v prihodnjem letniku 1992-93 krasile vašo najbolj priljubljeno revijo Galeb. Zato naglo na delo, priskrbite si svinčnike in barvice in sprostite svojo domišljijo.

Risati morate na list v pokončnem formatu 24 x 33 cm, na risbi pa mora biti obvezen napis **GALEB** in sicer ne preveč na robu izdelka. Na hrbtno stran risbe napišete geslo, isto geslo prepisete na ovojnico, v kateri mora biti listek z vašim imenom, razredom in šolo, ki jo obiskujete.

Izdelke morate poslati na uredništvo do 31. marca 1992. Risbe bo ocenila komisija in določila zmagovalce, ki bodo prejeli knjižne nagrade. Natečaja se lahko udeležijo vsi učenci in dijaki slovenskih osnovnih in nižjih srednjih šol na Tržaškem in Goriškem ter učenci slovenskih zasebnih šol v Beneški Sloveniji in Kanalski dolini.

Debelinkova sramota

Popoldan se je počasi prevešal v drugo polovico. Sonce je popuščalo s svojo soparico in tu, v Brezovem gaju, je bilo že čutiti prijeten hlad. Prebudili so se tudi komarji, ki so ob tem času nenavadno oživali, pikali in grizli so deška gola kolena in se potem nažrti njihove krvi umikali nad ribnik. Tudi koza Liza se jih je kar naprej otepala s svojim repom.

»Čudno, da ju še ni,« je dejal Nac.

»Mogoče se je kaj zataknilo, pri krompirju se vedno zatakne,« je zagolčal Debelinko.

»Tebi že, tebi, toda Ječmenčku in Jazbecu ne, ta dva sta prava mojstra. Šivanko bi ukradla v senu, pa tudi hlače z riti, če bi bilo potrebno,« je dejal Možganček in škodoželjno pogledal Debelinko.

Ta je umaknil pogled in se zazrl v žerjavico. Sedaj bodo spet pričeli pogrevati staro zgodbo, si je mislil. Pa saj ni bil kriv. Izdale so ga noge in to ravno v trenutku, ko bi se morale splašiti kot podivjani konji in ubežati razkačenemu Kajfežu. Tako pa ga je prijel za vrat, mu izvlekel srajco, da se je pričel usipati krompir izza pasu. Gruntarja pa je to še bolj razjezilo.

»Lepa reč, presneta golazen,« je rjul ves zaripel, »jaz pa mislim, divji prašiči so mi razrili njivo. Hudiča, divji prašiči, mularija, pa ne divji prašiči. Ti že pokažem vraga!«

In kar nenadoma se je znašla v njegovih rokah tanka šiba. Še preden se je Debelinko dodobra zavedel, mu je slekel hlače in udarci so drug za drugim pričeli deževati po njegovi zadnji plati. Debelinko se je boleče zvijal pod pojočo šibo, toda ni zavpil in ne zajokal. Kot jež se je zvil v klobčič, stisnil zobe in molče prenašal bolečine. In potem se je zgodilo tisto najstrašnejše. Drobčen glasek je zaklical:

»Oče, ne! Ne, oče!«

Ob robu njive je stala Marjanca, Kajfeževa hčerka. V rdeči, pikčasti obleki je stala tam in prosila zanj očeta. Udarci so prenehali, Debelinko pa je stal tu gol in zdelo se mu je, da je vanj zazrt ves svet, ki vpije:

»Glejte ga, tatiča! Oglejte si njegovo sramoto! Gol stoji pred vami!«

Kot ranjena zver bi zavpil v ta sončni, sramotni dan, toda glas mu je kot ujeta ptica obtičal v grlu. Pa tudi tista pikčasto rdeča obleka ob robu njive mu je to preprečevala. In mrzil jo je, mrzil bolj kot Kajfeža in njegove udarce. Zakaj ga je videla, zakaj ga je morala videti...? Tiste udarce bi že požrl, saj ne bi bilo prvič. Tako pa je ostala v njegovem srcu sramota, ki ga je bolela in razjedala.

Ne ve več natanko, kako se je potem vse skupaj razvedelo. Pa saj ni mogel skriti. K ognju se je vrnil brez krompirja in vsem je bilo takoj jasno, kaj se je zgodilo. Dolgo časa ni nihče spregovoril. Pustili so ga z nje-

govo sramoto. Potem pa se je dvignil Nac in se izgubil od ognja. Debelinko se je s strahom oziral za njegovo postavo. Nac je bil največji in nihče mu ni ugovarjal. Kar je sklenil, je bilo kot pribito. Vsi so mislili, da ga je sram zaradi Debelinka, zato so še bolj buljili v žerjavico, v kateri bi se moral že zdavnaj peči krompir.

Nac pa se je kmalu vrnil. Bil je miren in nekako dostojanstven. Stopil je k Debelinku in mu ukazal:

»Zdaj pa hlače dol, fant!«

Kdorkoli bi mu to ukazal, bi se mu Debelinko uprl. Naca pa je le poslušal. Bil je pripravljen na udarce, ki bodo zdaj zdaj pričeli deževati. Pa ni bilo tako. Nac je v rokah držal tropotčeve liste in jih skupaj s smrekovo smolo polagal na njegove klobasaste maroge. Debelinka je prijetno hladilo.

»Dobro te je namikastil, ni kaj,« mu je dejal, »pa se bo že zacéllilo. Koža ni raztrgana srajca.«

Medtem so ju obstopili tudi drugi in nihče ne bi bil rad v Debelinkovi koži.

Od tedaj Debelinko ni več hodil po krompir, opravljal pa je druga dela. Preskrbo sta prevzela Ječmenček in Jazbec, kljub temu pa je v njem še glodala sramota, ki mu jo je prizadejal Kajfež in tiste modrooke oči, ki so prosile zanj.

Prigode lovca Janeza

NEKOČ SE JE LOVEC JANEZ ODPRAVIL NA LOV. PA MU PRED PUŠKO PRITEČE SRNA. LOVEC JANEZ JE ŽE PRITISKAL NA PETELINA, KO SE SRNA OGLASI S ČLOVEŠKIM GLASOM:

»OJ, DRAGI LOVEC JANEZ! IZPOLNIM TI TRI ŽELJE, ČE ME PUSTIŠ ŽIVETI!«

LOVEC JANEZ JE DEBELO POGLEDAL, SAJ ŠE NIKOLI NI SLIŠAL GOVORITI ŽIVALI. POTEM PA JE REKEL:

»NO, PRAV. ŽELIM SI TAKO PUŠKO, KI STRELJA OKOLI VOGALOV, NABOJE, KI NIKOLI NE ZGREŠIJO ŽIVALI IN LEP ZELEN NAHRBTNIK.«

IN SRNA JE REKLA: »ŽELEL SI, PA IMAŠ!« TAKOJ NATO PA JE IZGINILA, KOT DA NI NIKOLI TAM STALA.

LOVEC JANEZ SE JE STRAŠNO RAZVESELIL PUŠKE, KI STRELJA OKOLI VOGALOV, NABOJEV, KI NIKOLI NE ZGREŠIJO CILJA, IN NOVEGA NAHRBTNIKA.

A GLEJ ČUDO! KADARKOLI JE POSLEJ ŠEL NA LOV, NI NIKOLI SREČAL NOBENE ŽIVALI. ŠE DROBNEGA ZAJČKA NE!

LOVEC JANEZ SE JE NAVELIČAL BITI LOVEC. PUSTIL JE DOMA PUŠKO IN NABOJE IN VZEL S SEBOJ LE NAHRBTNIK IN MALICO V NJEM, KO JE ŠEL V GOZD. HODIL JE PO GOZDNI POTI IN SREČAL NEŠTETO ZAJCEV, LISIC, SRN IN SRNJAKOV, JAZBECEV IN JEŽEV, JELENOV IN KOŠUT.

JANEZ JIH JE BIL TAKO VESEL, DA JE ODPRL NAHRBTNIK IN MALICO RAZDELIL MED GOZDNE ŽIVALI.

Franjo Frančič

VČASIH PRIDE TAK DAN

Včasih pride tak dan, da ne vemo, kako in kaj.

Na stenah parole, fraz nič koliko, za velike resnice poskrbijo tako imenovani odrasli.

A kaj nam to pomaga?

Ni nam, da bi bili doma, ne bi šli radi ven.

Lačni smo, a hrana se nam upira.

Tare nas samota, do družbe nam ni.

Poslušamo nasvete, poznamo recepte, a zlatega ključka, da bi bilo naenkrat drugače, ni.

Pogovarjamo se, a ne slišimo.

Budni smo, a vendar spimo.

Hodimo, a zdi se, kot da bi stali na mestu.

Pomoči ni.

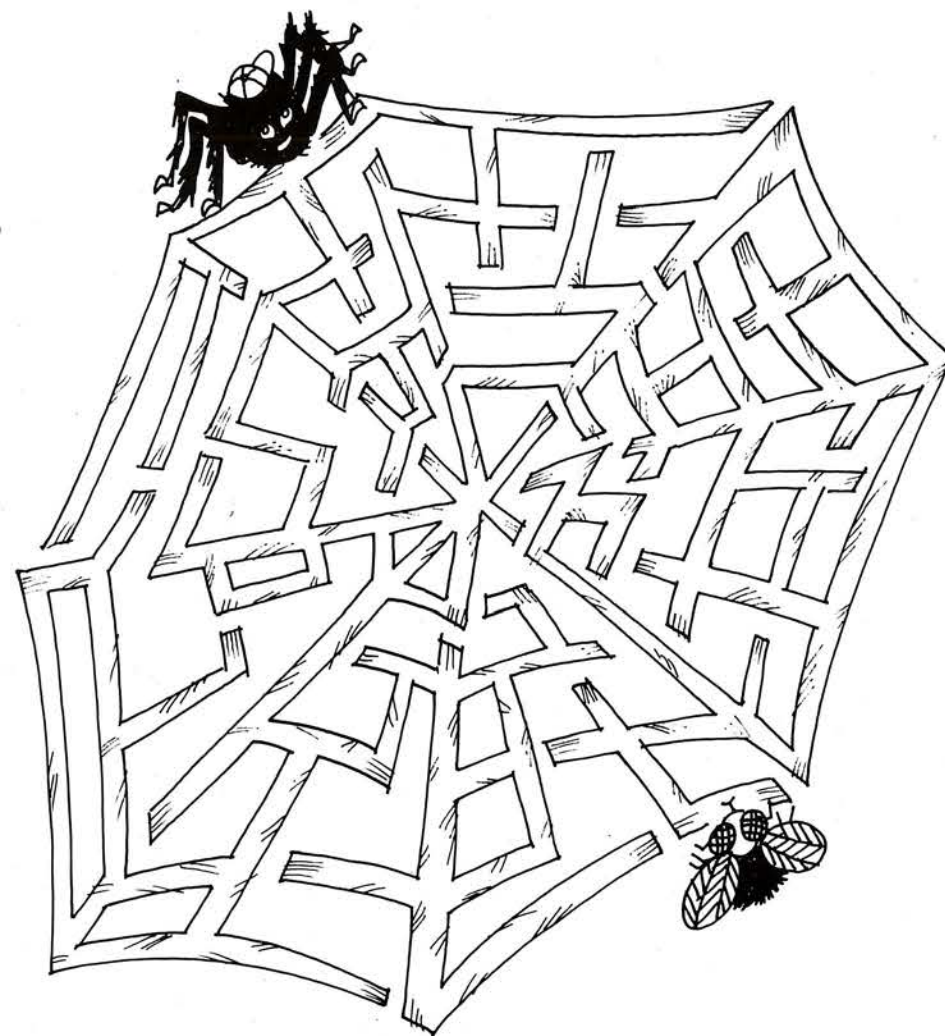
Včasih pač pride tak dan.

KOTIČEK ZA NAJMLAJŠE

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

LABIRINT

PO KATERI POTI BO PRIŠEL PAJEK DO MUHE?

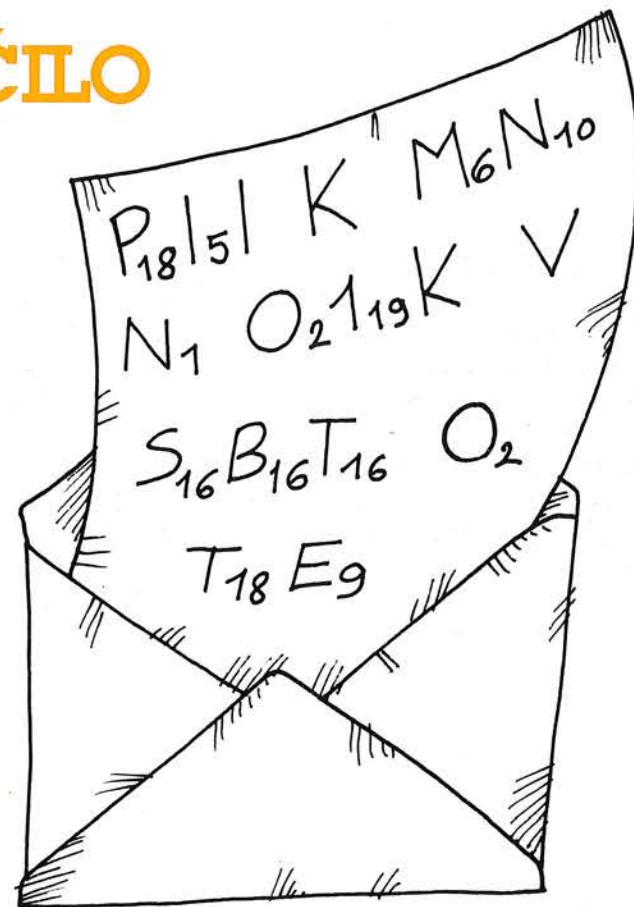
PONESREČENEC

KAJ PRAVI PONESREČENEC?
BERI OD REPA DO GLAVE.

SKRITO SPOROČILO

KAJ JE JANKO
NAPISAL
PRIJATELJU?

REBUS

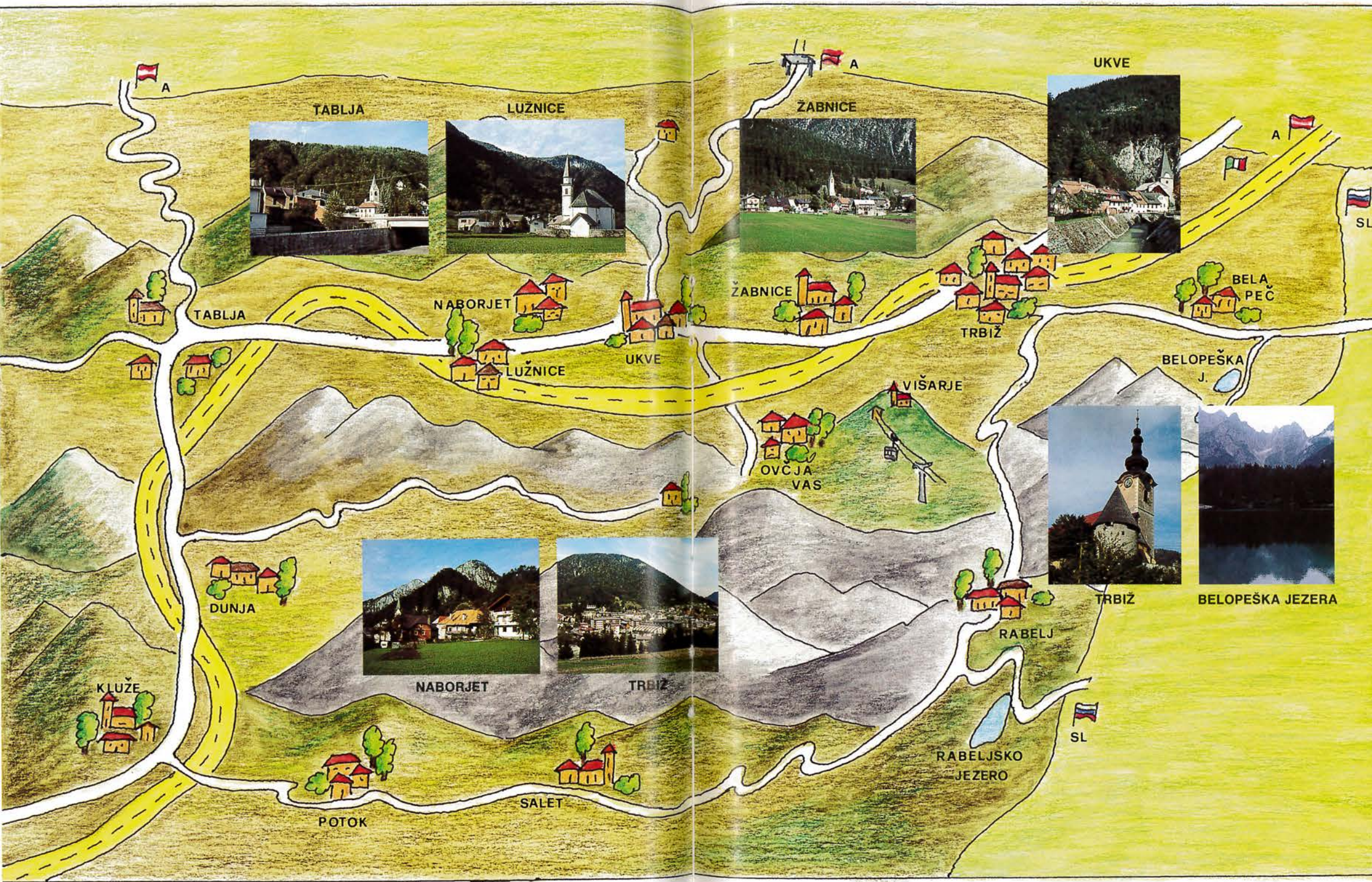

Jožek je jahal

V REBRI ZA VASJO STA JOŽEK IN ŠTEFEK PASLA DOMAČE KRAVE, VOLE IN MLADE JUNCE. ENEGA IZMED JUNCEV NE BO JOŽEK NIKOLI POZABIL. PASTIRČKI SO TAKO DOLGO DREZALI V JOŽKA, DA SE JE OJUNAČIL IN GA ZAJAHAL. JUNEC JE ZDIRJAL Z NJIM POČEZ IN POVPREK PO GMAJNI, DA SE JE ZA NJIM PRAŠILO. NA ZADNJE MU JE JOŽEK ZLETEL ČEZ GLAVO, SE ZVALIL PO STRMINI IN PRILETEL V BODEČE GRMOVJE. POBRAL SE JE SICER S CELIMI KOSTMI. A VES OPRASKAN IN RAZTRGAN. PASTIRČKOM JE BILO VŠEČ, DA NI JOKAL, JOŽEK SE JE PA POBAHAL: »JAHAL SEM GA LE!«

KANALSKA DOLINA

TABLJA

LUZNICE

ZABNICE

UKVE

TABLJA

NABORJET

LUZNICE

UKVE

ZABNICE

TRBIŽ

BELA PEČ

BELOPEŠKA J.

VIŠARJE

OVCJA VAS

DUNJA

NABORJET

TRBIŽ

TRBIŽ

BELOPEŠKA JEZERA

RABELJ

RABELJSKO JEZERO

KLUŽE

POTOK

SALET

KANALSKA DOLINA

ZAPOJMO VESELO

Janez Bitenc

MEDVEDKI PLEŠEJO

Ko je Janez zek zaspal, so medvedki
Iz košare smuk, smuk, smuk, ven se sko-ba-
vsta-li. In potem: e-na, dva, in po-tem
ca-li. hopsasa, ko-lo zaple-sa-li. -sa-li.

Jože Sevljak

Ilustr. Jasna Merku

BELI STOLP

Hej, kaj pa je to?
Sredi rožnatega morja
se dviga beli stolp.
Če se nagneš čez rob
ustnega obzorja
in če te ne prestrašijo
divjega joka salve,
lahko razločno vidiš:
Saj to je vendar prvi zob
naše deklince Alme!

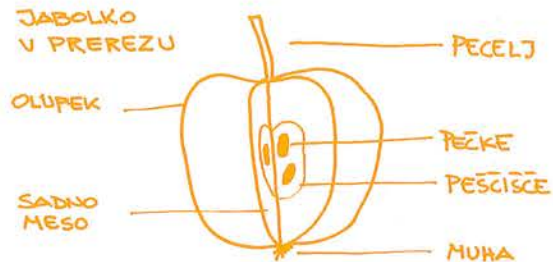

IZ *málega* RÁSTĚ VELIKO

marveti in marvodila za spretne vrtičkarye

UREDIMO SI SADOVNJAK

JABOLKO
V PREREZU

PEČKA

Zberite različne vrste sadja (jabolko, hruška, limona, mandarina). Sadež prerežite in ga natančno opazujte. V njem boste našli več semen, ki jim pravimo pečke. Ko boste odprli pečko, boste opazili, da je sestavljena iz ovojnice

in jederca. V jedercu je rastlinski zarodek z zalogami hraniva.

Posejte pečke v cvetlične lončke in jih postavite na primerno topel in osvetljen prostor. Redno zalivajte in negujte vaš sadovnjak. Po nekaj tednih bodo iz drobnih

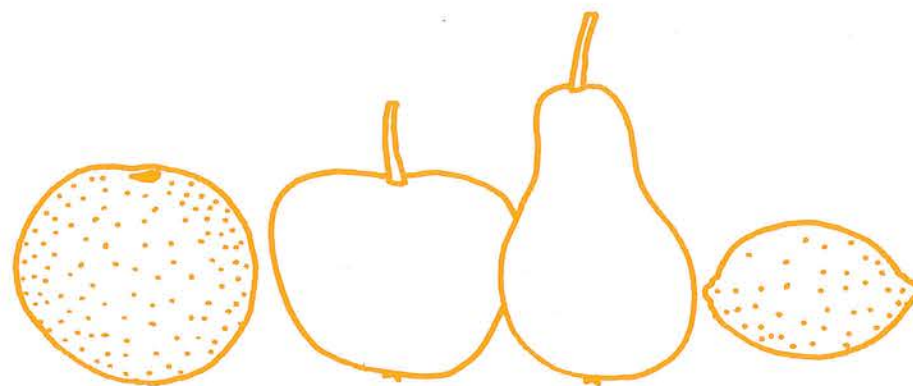
JABLANA

LIMONOVEC

DATELJEVA
PALMA
DATELJNOVEC

pečk vzkllili poganjki, ki bodo počasi zrasli v prava drevesa.

Bolj potrpežljivi lahko poskusijo tudi s sadjem, ki ima koščico (dateljni, slive, marelice, breskve) ali z lupinastimi plodovi (oreh, mandelj, lešnik, želod). Ti namreč

kalijo izredno dolgo, vendar ve-
lja poskusiti.

Ker je sadje zdrava in koristna hrana, ga ne smemo zametavati. Polovice sadežev pojejte za malico, pomaranče ožemite in sok popijte. Dober tek!

Stana Vinšek

Ilustr. Jelka Reichman

STRIČEK LED

STRIČEK LED JE ČUDEN TIČ
DOLGIH NOG IN MODRIH LIC;
NOS MU JE LEDENA SVEČA,
DRSALIŠČE NAM OBETA!

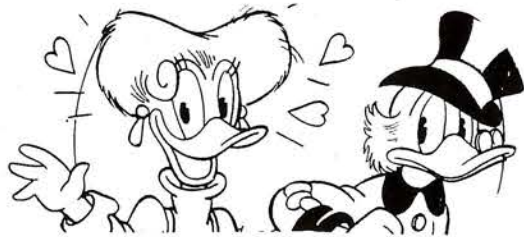
STRIČEK, KAR PRI NAS OSTANI
IN NE ZGINI KAKOR LANI,
KO SO JUŽNE SAPE VELE
IN DRSALKE ZARJAVELE.

Tudi jaz berem strip!

METAFORE

Poskusi razložiti pomen naslednjih metafor.

SRČKI

VPRAŠAJ

ZVEZDICE

MEDVEDKI

Trije so medvedki mali
vsak dan skrbno varčevali.
Smrčke, šapice umili,
malo vode porabili.
Nekaj jagod so nabrali,
prav nobene potacali.
Pa so zimo pričakali
in sladko, sladko zaspali.

Lisica zdravnica

*Lisica, rdeča v lica, iz luknje pristopica,
ko mimo volk prišepa povešenega répa.
»Kaj pa vam jè, gospod?«*

*— Oplazil me je hlod po hrbtu in po glavi
na včerajšnji zabavi!*

*Boli me hrbtenica in kuha me vročica;
saj pravim — lepa hvala pa taka veselica! —*

»Kar brez skrbi, gospod!

Mar nisem jaz zdravnica??

Držite se nasveta: pomaga le dieta!

Tri cela dolga leta nikamor več čez plot!

Nobene perutnine, le sladke korenine!

*Nič ne recite hvala! Sem rada pomagála,
le za zamudo časa pripada mi klobasa,
malenkost še za stroške:
dve raci, tri kokoške!...«*

Okno v svet

SLOVENIJA PRIZNANA

Po oklicu samostojnosti in neodvisnosti in po lanski junjski vojni, je Republika Slovenija doživela zgodovinski dan: dosegla je priznanje in postala polnopravna država v Evropi. Po dolgih pogajanjih in čakanju so končno države Evropske skupnosti priznale mlado republiko in pridružile so se jim še druge izvenevropske države. Prva je svoje veleposlaništvo v Ljubljani odprla Nemčija in sledile ji bodo še druge države.

Glede priznanja s strani Italije pa se je zatak-

nilo pri vprašanju italijanske manjšine, ki živi v Istri in slovenske manjšine pri nas. Italijanska vlada je za svojo manjšino zahtevala vse pravice, ni pa bila pripravljena priznati vseh pravic nam, Slovencem, ki živimo v Italiji. Pogajanja se bodo sicer nadaljevala, mlada republika Slovenija pa se je postavila po robu takemu ravnanju in zahteva od italijanske vlade jamstva, da bodo primerne zaščito dobili tudi Slovenci, ki živijo v Furlaniji Julijski krajini.

Na Hrvaškem traja premirje

Po hudem letalskem incidentu v bližini Varaždina, kjer sta dve nadzvočni letali mig sestrelili helikopter opazovalcev Evropske skupnosti, pri čemer so izgubili življenje štirje italijanski in en francoski častnik, se je napetost na ozemlju bivše Jugoslavije močno povečala. Sestrelitev je sprožila val ogorčenih protestov s strani evropskih držav. Kljub temu premirje še traja, kljub posameznim spopadom med oboroženimi skupinami na hrvaški in na srbski strani. Nekateri prebivalci, ki so pred meseci zbežali pred vojno viharo, se danes vračajo na svoje domove, ki pa so vsi v ruševinah. Gmotna škoda je ogromna in treba bo več desetletij za obnovo porušenih domov, tovarn, bolnišnic, šol, razvitih cest in mostov. Na srečo je orožje utihnilo in tudi Hrvaška doživlja svoj zgodovinski trenutek ob mednarodnem priznanju.

Živilska kriza v Rusiji

Ob razpadu Sovjetske zveze in sprejetju sporazuma o novi državni ureditvi, imenovani Skupnost neodvisnih držav, je ruski predsednik Jelcin v Rusiji uvedel sistem tržnega gospodarstva. Posledica teh ukrepov je bila močna podražitev vseh živil in vsakdanjih potrebščin, ki jih sploh ni dobiti v trgovinah, medtem ko močno cvete črna borza. Rusko prebivalstvo je ogorčeno, saj si ne more privoščiti niti najnujnejših dobrin. Pa tudi plače so take, da niso niti za preživetje. Novi ukrepi so sprožili val splošnega nezadovoljstva in že krožijo glasovi, da bo moral Jelcin odstopiti.

SNEG NA BLIŽNJEM VZHODU

Pri nas se zaskrbljeno oziramo v nebo, če snega ni, ker smo ga navajeni in se radi smučamo. V Izraelu, Libanonu, Siriji in Turčiji pa so se prve dni januarja zaskrbljeno ozirali v nebo, ko je začelo močno snežiti, kajti tega pojava niso navajeni. Snežne padavine na Blížnjem Vzhodu so povzročile nemalo težav, saj je meter snega v prvi

vrsti ohromil promet, zaradi teže pa so se sesule strehe.

Muhasta zima se je poigrala in pobelila države v Sredozemlju, pri nas pa je s svojo belo opojnostjo precej skopa.

MALI AVTO ZA PETIČNEŽE

Treba je precej denarja za nakup avtomobilčka-igrača na pedale za male voznike, bogataši pa si lahko privoščijo mini športni avtomobil Ferrari s pravim motorjem, kot igračo za svoje otroke.

Petični ameriški očka je svojemu triletnemu sinčku Christianu Jonesu kupil pravi Ferrari-igračo, s katerim se Christian vozi po velikih parkiriščih ali celo po širokih ameriških cestah. Mali Christian je hotel imeti tudi kapo, le da je izbral preveliko, ki mu zakriva oči, zato je nevarnost, da se bo še zaletel. Pa kaj mu mar, saj mu očka lahko kupi nov mini športni avto.

ŠOLARJI PIŠEJO

V OSNOVNI ŠOLI NA PESKU so pred dobrima dvema mesecema poslušali poučno predavanje arheologinje Katje Kjuder. Objavljamo štiri spise, ki so nam jih poslali sicer malo pozno, a nič zato: **važno je sodelovati!** Žal pa dva spisa nista podpisana, ker sta fotokopirana iz zvezka, dobro pa je viden pripis učiteljice: Priden!

Torej, najprej tista dva pridna fantka!

PREDAVANJE ARHEOLOGINJE KATJE KJUDER

V ponedeljek, 18. novembra, je prišla na šolo arheologinja Katja Kjuder, ki nam je pokazala diapozitive o razvoju človeka. Pra-

ljudje so delali orodje in orožje iz kamna in iz kosti, brusili so kamne in jih zavezali na palico in tako naredili sulico. Ko so pa spoznali železo, so ga segreti in tako je postalo tekoče. Potem pa so izklesali podobe iz kamna in nalili vanje tekoče železo, ki se je potem strdilo. Delali so tudi vaze iz glin, potem pa so jih dali na ogenj, da so se posušile in žgale. Obrazložila nam je, kako so arheologi kopali v jamah in našli ostanke loncev, kosti itd. Predavala nam je o rimskem gledališču in vhodnih vratih v Trstu, ki so zdaj v starem mestu. Vsa mesta so bila takrat obdana z obzidjem. Takrat so se prebivalci vasi skrivali na gradiščih. Tak primer je še na Repentabru. Tisto ob-

zidje je še danes tam. Pogledali smo si diapozitive o starem rimskem vodovodu v Dolini Glinščice. S seboj je prinesla tudi ročaje loncev, nekaj kamnov in tudi zob medveda, ki je živel v jami. Predavanje arheologinje Katje Kjuder je bilo zanimivo in zato sem bil vesel tega obiska.

PREDAVANJE ARHEOLOGINJE

V ponedeljek, 18. novembra, je prišla arheologinja Katja Kjuder in nam pokazala diapozitive o prazgodovini in o Rimljanih v naših krajih. Najprej nam je pokazala, kako se je razvil človek iz opice in kako raziskujejo in iščejo ostanke o pračloveku. Na diapozitivih smo videli razne jame na Krasi, tudi jamo Grotta Azzurra in Škocijanske jame. Predavala je o Trstu v prazgodovinskem času: hiše so bile kamnite, strehe pa slamnate. Povedala in pokazala nam je, kako so si ljudje izdelovali orožje in orodje v kameni dobi. Diapozitivi so prikazovali, kako so ogradili hiše in vasi z obzidjem. Zid je bil visok in širok, tako da sovražniki niso vdrli v mesto. Ko so sovražniki napadali obzidje, so jim prebivalci vlili vrelo olje. Tako obzidje je še na Repentabru. Preskočili smo bronasto dobo in se posvetili železni. Pračlovek je iz pečene zemlje naredil peč in v njej talil železo. V takih pečeh je bila visoka temperatura in železo se je stalilo. Po kanalčku je priteklo ven. V kamen so izklesali podobo orožja ali orodja in železo so vlili v kamen. Pustili so, da se je strdilo in nato so izdelek vzeli iz kamna in orožje ali orodje je bilo pripravljeno. Lovili so medvede in od njih so pridobili hrano, kožuhe in kosti. Nazadnje nam je pokazala rimsko gledališče, kjer so prirejali razne gledališke igre in rimski vodovod v Dolini Glinščice. Potem nam je pokazala nekaj izkopanin. Vsakemu je dala nalepko in značko Sklada Mitja Čuk, ki je bil sponsor tega predavanja. Vesel sem, da nas je obiskala, ker nam je pokazala toliko zanimivosti.

PREDAVALA NAM JE ARHEOLOGINJA KATJA KJUDER

V ponedeljek, 18. novembra, je prišla arheologinja Katja Kjuder. Pokazala je kako je živel pračlovek v starih časih. Najprej je bila opica, potem se je razvil človek. Povedala nam je kako so izdelali šivanko. Pokazala nam je, kako so iskali ostanke pračloveka. Nato nam je pokazala tudi staro rimsko gledališče. Na koncu smo si ogledali kamne in ročaje starih posod.

Jasmina Guštinčič
2. r. OŠ PESEK

OBISKALA NAS JE ARHEOLOGINJA

Katja Kjuder je arheologinja. Predavala nam je o prazgodovini in zgodovini. Pokazala nam je kako se je razvil človek in kako je lovil medvede. Nekaj mesa so pojedli in iz kožuha so si naredili obleke. Pripovedovala nam je, kako je bilo v Trstu. Pokazala je, kako so mleli žito in kako so se branili pred sovražnikom. Na diapozitivih smo videli ostanke rimskega vodovoda in kako so sežigali ljudi. Orožje in orodje so dali v vaze in vse skupaj zakopali. Na koncu nam je pokazala nekaj ročajev starih loncev in stare kamne.

Nataša Capponi
2. r. OŠ PESEK

ELEONORA IZ OŠ »KAREL ŠIROK« nam piše:

V prvi številki Galeba smo brali povest o mački in psu. Zelo nam je ugajala, zato smo tudi mi v šoli napisali tako povest. Moja je takale, morda vam bo všeč.

ZAKAJ STA PES IN MAČKA SOVRAŽNIKA

V neki hiši je živel pes Ren in tudi tri sijamske mačke, ki so bile zelo hudobne. Nekeč je Ren dobil kost, zelo lepo kost z mesom in jo je hotel zakopati. Mačke so mu sledile, da bi videle, kam jo bo skrtil. Ko se je vrnil domov, so sijamske mačke sklenile: »Danes zvečer jo bomo ukradle«. Pes pa si je mislil: »Nocoj bom šel tja in pojedel kost«. Prebrisanane mačke so poklicale svojega živalskega prijatelja, da je pomagal izkopati kost, ki so jo skrili drugam. Pes pa tega ni vedel. Tako so mačke s svojim prijateljem pojedle meso, ubogi pes pa je ostal brez vsega. Od takrat je postal sovražnik vseh mačk.

Eleonora Spačal
5. r. OŠ »K. Širok«
DONADONI

BOŽIČNI PRAZNIKI

Bliža se božič in z njim tudi novo leto. V decembru ima rojstni dan moja sestra Alja. Žal na Hrvaškem ni miru. Tam otroci nimajo ne hiše ne igrač. Doma naredimo jaslice in jelko, tudi umetno drevo. Otroci šolo pustimo in se veselimo. V šoli priredimo božičnico: en prizor in nekaj pesmi. V šolo se vrnemo 7. januarja naslednje leto. Kot je navada, za novo leto pokamo petarde. Lani smo jih imeli vseh vrst. Upam, da bom božične počitnice preživel lepo.

Primož Sturman
1. a r. NSS »S. Kosovel«
OPČINE

IZLET S KOMBIJEM

Bilo je poletje. Sonce je močno sijalo in je bilo zelo prijetno. V hribih so zacvetele rožice. Tam so bile tudi planinske kočice. Na travniku so se pasle krave z zvonce. Blizu travnika je bil velik gozd. V gozdu je bila tema, ker je bilo dosti dreves. Ta kraj se imenuje Trentarska dolina. Pripeljali smo se s kombijem: naša družina in prijatelji. Sprehajali smo se v gozdu in po travnikih. Za malico smo imeli malinovec, oranžado in trdo kuhana jajca. Popoldne smo se sprehajali do izvira Soče. Tam je bilo polno skal, na katere smo se usedli. Večerjali smo v Novi Gorici v gostilni »Kekec«. Jedli smo pašičo, čevapčiče, klobase, pražen krompir in palačinke. Domov smo prišli pozno zvečer. Bili smo zelo zadovoljni, ker je bilo na izletu zelo prijetno.

Carlo Francesco Vascotto
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

JURČEK IN ŽOGA

Jurček se je igral z žogo. Prišli so prijatelji in ga vprašali, če se lahko igrajo z njim. Igrali so nogomet. Jurček je močno brcnil žogo in žoga je odskočila na cesto. Šli so ponjo, a ravno tedaj je pridrvel avto, povozil žogo, da je počila. Otroci niso imeli več žoge in so šli žalostni domov, Jurček pa je jokal, ker mu je žoga počila.

Claudio Mirceta
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MOJE POČITNICE

V avgustu smo šli na počitnice v Avstrijo. Peljali smo se z avtom. Med potjo smo se enkrat ustavili, ker je sonce močno pripekalo in smo bili žejni. Popoldne smo dospeli v mestece Bad Klein Kirchheim. To mestece je majhno, lepo, čisto in zelo živahno. Radi smo se sprehajali po okolici mesta. Hodili smo peš, peljali pa smo se tudi z žičnico. Nekega dne smo šli na hrib, ki je visok nad dva tisoč metrov. Peljali smo se z dvema žičnicama skoraj do vrha. Na vrh pa smo prišli peš. Dospeli smo do planinske kočice, kjer smo malicali. Tam smo videli tudi bele krave. Nazaj smo se vrnili peš. Hodili smo dosti časa in med potjo smo klepetali. Preživeli smo prijeten dan.

Claudio Mirceta
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

ZGODBA O TATICI LISICI

Nekoč je živela lisica. Stanovala je v brlogu sredi gozda. Nekega dne se je odpravila proti vasi. Hotela je ukrasti dve ko-

koši. Približala se je kmetiji. Pogledala je okrog, če ni kmeta. Šla je na dvorišče in ukradla dve kokoši. Z njima je zbežala v svoj brlog. Tam se je obilno pogostila.

Manuela Pizent
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

PRIJATELJI

Jaz sem imel papagaja Mimija in psička Bobija. Za veliko noč pa sem dobil še račkičo, katero je papagaj imel zelo rad. Ko je ni videl v bližini, je močno kričal. Račkica pa je neprestano tekla za psičkom Bobijem. Nekoč, ko smo se pripravljali na potovanje v Reko, smo dali račkičo, ki se je imenovala Pajo, v košarico in jo pustili zunaj na stopnicah, ker smo pozabili še nekaj vzeti. Medtem, ko smo šli v hišo je Bobi tiho prišel, vzel Pajo in ga skril, da ga ne bi nesli s seboj. Ko smo se vrnili s potovanja, je moj majhen bratec po nesreči legel na Pajo in ga ubil. Papagaj Mimi je bil zelo žalosten, zato je dobil papigico Ivo. Paju pa smo naredili grobek.

Tomislav Šikič
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

RAZSTAVA FOSILOV PRI SV. JUSTU

Na gradu pri Sv. Justu smo si ogledali razstavo fosilov. Videli smo okostja izumrlih živali, med drugimi tudi okostje jamskega medveda in pterosavra. Pterosaver je bil velik ptič, ki je živel pred 140 milijoni let. Jamski medved pa pred 10 tisoč milijoni let.

dalje na strani 140

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

Dragi bralci Galeba in še posebno rubrike, v katero sami dopisujete!

Tudi tokrat smo v uredništvu Galeba skrbno prebrali vaše spise, da bi kar se da pravično in utemeljeno izbrali NAJ-spis in ga nagradili.

Kot ste lahko sami opazili, smo največ spisov prejeli iz OŠ "Josip Ribičič" pri SV. JAKOBU. V 3., 4. in 5. razredu so se zares potrudili, poslali so nam 16 prispevkov, vse jih objavljamo. Najbolj razveseljivo pa je to, da so po vsebini tako različni, pestri in zato prijetni. Prepričani smo, da ne gre le za šolske spise, ampak tudi za spise-dopise, namenjene prav Galebu. Nekateri med temi so že prave male umetnine in nemalokrat sežejo zares do srca, kot Prijatelji, Moja želja, Živalice se pripravljajo na zimo, Ko se učiteljica jezi, Moje božične počitnice, Izlet s kombijem... Lep in sproščen je Dnevnik mojih počitnic, posrečen je Dvogovor,... in še bi lahko popisovali značilnosti teh drobnih doživetij.

Uredništvo Galeba zato podeljuje nagrado za NAJ-spise

OŠ "Josip Ribičič" pri Sv. Jakobu 3., 4. in 5. razredu!

Za razredne knjižnice jim poklanjamo knjige in kaseto Založništva tržaškega tiska: Tri pravljice: ena sladka, ena rahla, ena skoraj modra, Marka Kravosa, z ilustracijami Klavdija Palčiča, povest Kozorog Franceta Bevka, Martina Krpana Frana Levstika in kaseto s pesmicami Janeza Bitenca Račke, Polžki.

Prav vsem iskreno čestitamo!

IN ŠE POVABILO VSEM UČITELJEM NA ŠOLAH!

Vspodbujajte svoje učence, da bodo z veseljem in sproščeno dopisovali v svojo revijo in tako čutili, da je zares njihova!

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

ni let tudi na našem Krasu. Več takih okostij so našli v jamah na Krasu. Zanimiva je bila slika, ki je prikazovala bujno rastlinstvo na naši zemlji, ko so živeli dinozavri. Ob jamskem medvedu so bili razstavljeni kosi stalaktitov in stalagmitov. Tam so bili tudi fosili krokodilov. Okostje kita je bilo zelo veliko in lepo ohranjeno. Fosili iz različnih obdobij, nekateri so stari tudi po več sto milijonov let, nam lahko pomagajo sestaviti podobo o spremembah življenja na zemlji. Najstarejši fosili v kamninah izpred več kot tri tisoč milijonov let so mikroskopsko mehurčkasta bitja. Nekatero kamnine vsebujejo fosile školjk in drugih nenavadnih bitij. Pred približno 230 milijoni let so se pojavili dinozavri, vendar so kmalu izginili. Razstava fosilov je bila za nas nekaj nenavadnega, zato smo si jo skrbno ogledali.

Ana Tina Petkovšek
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

KO SE UČITELJICA JEZI

Moja učiteljica se imenuje Ada. Ona se je jezi, kadar nismo pridni, posebno med odmorom, ko igramo nogomet ali tekamo. Ko smo nekega dne igrali nogomet, nam je zaplenila mojo žogo in jo dala v svojo omaro. Omaro je zaklenila, tako da je nismo mogli vzeti. Več dni smo jo prosili, naj nam vrne žogo. Obljubili smo ji, da je ne bomo več

prinesli v šolo. In res, učiteljica nam je vrnila žogo. Domov sem jo nesla in se z njo igram v spalnici, tako da se zdaj jezi mama. V šoli smo našli leseno igračo in zdaj se igramo z njo, kot da bi bila žoga. Med odmorom mi je zelo všeč, ko se igramo.

Nataša Selmanović
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MOJE BOŽIČNE POČITNICE

Božične počitnice sem prežvela v Mariboru. Vsak dan sem se igrala z majhnim

bratcem Tjažem. K nam sta prihajala tudi moja bratranca Lara in Nejc. Zaklenili smo se v sobo in se igrali z medvedki in s punčkami. Iz dnevne sobe je lep razgled na Pohorje. Ko sem gledala ta visoki, zasneženi hrib, sem si mislila, kako bi bilo lepo na snegu. In res, nekega dne smo se z avtomobilom peljali na Pohorje. Vozili smo se po vijugasti cesti med širnimi smrekovimi gozdovi. Pri hotelu Areh smo se ustavili. Tam je bil visok sneg, toliko ga nisem še nikoli videla. Bilo je polno ljudi: nekateri so se sankali, največ pa jih je smučalo. Moja teta si je sposodila velike sani in vsi smo se vozili po hribu navzdol. Ko smo se nasankali, smo šli na sprehod v gozd. Tam so bile visoke, dišeče smreke z debelimi debli. Skoraj se jim ni videlo vrha. Pri majhni hišici so prodajali čaj, toplo kuhano vino in hot-dog. Ko smo se okrepčali, smo občudovali razgled na Maribor. Potem smo se spet sankali. Proti večeru smo sanke vrnili in se odpeljali domov. Zelo sem vesela, ker smo preživeli tako lep dan na snegu.

Ana Tina Petkovšek
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MOJA ŽELJA

Moja teta živi v Miljah in ima veliko hišo na deželi. Ona ima eno lepo psičko, ki se imenuje Stella; ta psička je imela že štiri majhne psičke. Jaz bi zelo rada imela enega, pa mi moj očka ne dovoli. Pravi, da psiček potrebuje travo in prostor, v stanovanju pa vsega tega ne more imeti. Ponoči sanjam o psičku, ki si ga tako želim imeti. Spet sem prosila mojega očka za psička. Rekel mi je, da morda... če bom šla v peti razred.

Giulia Valassi
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

BOŽIČNE POČITNICE

Z mamo sem pripravil jelko in jaslice. Na božič sem šel k sv. maši, potem pa s sorodniki v Ljubljano na kosilo. Novo leto smo čakali v Rogaški. Preživel sem lepe počitnice a prehitro so minile.

Jan Carli
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

ŽIVALICE SE PRIPRAVLJAJO NA ZIMO

Začela se je zima. Medved si pripravlja posteljo. Napisal je na list: »Nihče me ne sme motiti, ker jaz spim celo zimo!«. Potem

gre iz brloga in list nalepi na vrata. Zglejda ga veverica in ga vpraša: »Zakaj lepiš list na vrata?« Medved ji odgovori: »Zato, da kdo ne pride in me prebudi!« Veverica je prav radovedna: »Zakaj nočeš, da kdo pride? Kaj boš jedel celo zimo?« »Nočem, da me kdo vznemirja«, pravi medved, »in nič ne bom jedel, bom celo zimo prespal in ne bom lačen.«

Veverica mu pravi: »Ti kar spi, jaz sem se že pripravila. Dala sem v svojo hišico orehe in lepo mi bo celo zimo!«

Lep siv golob ju opazuje in jima pravi: »Kako je, prijatelj? Slišim, da se pogovarjata o zimi. Hotel sem vama povedati, da jaz ostanem v mestu. V parku imam hišico in v njo mi otroci prinesejo drobtinice kruha. To jem.«

Priletel je vrabček in se oglasil: »Jaz enako delam kot golob in tudi meni otroci dajo drobtinice kruha.« Kar naenkrat so opazili, da je začel padati sneg in vsak se je hitro skrnil v svojo hišico. Tako je medved začel spat, veverica je šla jest orehe, golob in vrabček pa sta šla v hišico in čakala na dobre otroke, da jima prinesejo drobtinice kruha.

Nataša Selmanović
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

TRST - NA VIDEZ BOGATO MESTO

V Trstu je mnogo bank, da se zdi kot država Liechtenstein. Ob vsakem vogalu je nova ali stara banka. Vse najvažnejše italijanske banke imajo v Trstu sedež ali podružnico. Iz tega lahko sklepamo, da v Trstu kroži veliko denarja in da je zelo pomembno ekonomsko mesto.

Danes smo bili v eni izmed njih in sicer v podružnici Hranilnice in posojilnice Opčin. Hranilnica ima sedež na Opčinah, podružnico pa na trgu Libertà v Trstu. Postavljena je v Palači Kallister, ki so jo zgradili leta 1879. Banka je sodobno opremljena in ima alarm proti požaru in tatvinam. Prostori so zelo razsvetljeni in opremljeni z najsoodobnejšimi stroji. Imajo tudi blagajno, ki ima 115 vrednostnih skrinjic, vsaka je z določeno kombinacijo. Podarili so nam mapico z zgodovinsko brošuro, sliko trga Libertà iz leta 1876 in blok. Pred odhodom smo si hoteli odpreti račun, toda učiteljica nam ni pustila.

Potem smo si šli ogledat železniško postajo. Železniška postaja je bila zgrajena za časa Marije Terezije. Ustavili smo se na peronu št. 6. Ko so prvi razredi odšli z avto-

busom proti šoli, smo si ogledali glavno halo postaje, kjer so elektronske naprave, ki nam pokažejo urnik vlakov.

Na primer iz Trsta v København potujemo 36 ur in 10 minut. Vrnili smo se srečni in navdušeni.

Marko Mikolj
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

TUDI JAZ ZNAM PISATI BASNI

Nekega dne, ko je lisica hodila po gozdu, je srečala volka: »Dober dan, boter volk! Kam pa kam?«

»Grem na obisk k sosеду zajčku.«

»Poslušaj, boter! Predlagam ti zameno: jaz ti dam svojo pamet, ti mi pa daj svojo lepoto!«

Volk je to sprejel. Toda lisica ga je ukanila in zbežala je s svojo pametjo in z njegovo lepoto. Od takrat je volk nezaupljiv do lisice.

Caterina Alessio
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

DOGODIVŠČINE IZ MOJH POČITNIC

Najlepše dogodivščine med počitnicami sem doživljala na taboru. Z mano so prišli Dean, Katerina, Marko in Erik. Ti so moji sošolci. Nekega dne smo šli peš do kočice pod Košuto na Koroškem. V hrib smo hodili štiri ure, do tabora pa dve uri in pol. Ko smo prišli na tabor, smo bili utrujeni. Nekega dne pa smo se peljali z avtobusom do Minimundusa. To je park, v katerem so razstavljeni v miniaturi najbolj znani spomeniki, kipi in stavbe, kot na primer sedež Združenih narodov v Ameriki. V parku so tudi Miramarški grad, stolp Eiffel in druge zanimivosti. Nato smo šli v park, v katerem so mnoge živali. Videli smo tudi bele volkove. Na taboru sem se zelo zabavala, a pogrešala sem mamo. To so bile lepe dogodivščine, pripetilo pa se mi je tudi nekaj neprijetnega. Bila sem teden dni v otroški bolnišnici Burlo Garofolo, kjer so mi operirali slepič.

Elisa Frandolic
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

PETER IN JAN STA SI ZGRADILA HIŠO (Dvogovor)

Nekoč sta živela dva dečka: Peter in Jan.

Peter je vprašal Jana: »Jan, bi si zgradila hišo?«

»Zakaj pa bi si zgradila hišo, čemu nam bo služila?«

UREDNIKOVA BELEŽNICA

»Lahko bi se v njej igrala.«
»Čemu bi se pa igrala?«
»Da nama ne bi bilo dolgčas.«
»Kje pa bova zgradila hišo?«
»Na drevesu bi jo lahko zgradila.«
»Zakaj prav na drevesu?«
»Da naju ne bo nihče videl.«
»Iz česa pa jo bova zgradila?«
»Iz lesa vendar!«
»Saj veš, da ne smemo sekati dreves!«
»Saj imava veliko vej.«
»Pa pojdiva na delo!«
»Jan, mi lahko vržeš nekaj vej, da jih pripravim?«
»Zakaj prav jaz?«
»Ker imaš ti veje pri roki!«
»Prav, ti jih bom dal.«
»Peter, bi zgradila hišo na tej bukvi?«
»Ja, na tem drevesu bo super!«
»Splezaj na drevo in jaz ti bom podajal veje.«
»Zakaj prav jaz, splezaj ti!«
»Prav, jaz splezam na drevo, ti pa mi podaj veje!«
»Daj mi veje, vendar!«
»Na, sedaj ti jih vržem! Zakaj pa tako kričiš?«
»Ker me jeziš!«
»Te jezim?«
»Seveda, ker me ne ubogaš!«
»Jan, potrudi se še malo, saj bova kmalu končala.«
»Prav!«
»Jan, končala sva, juhuhu!«
Peter je vesel splezal s drevesa in objel Jana.
»Jan, zdaj pa pojdi gor pogledat, kako sem uredil!«
Jan je splezal do hišice.
»Lepo si naredil, tudi ti pridi gor, da bova malo počivala.«
Od takrat sta dečka lepo živela v miru med čivkanjem ptičkov in se zabavala v hišici na drevesu.

Aleš Zajc
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

DNEVNIK MOJH POČITNIC

Petek, 20. dec. 1991
Dolgo sem spal, nato pa celi dan lenaril. Gledal sem TV in dražil Giusy.
Sobota, 21. dec. 1991
Mama in očka sta me odpeljala v Slovenijo na počitnice v Maribor. V nedeljo se vrneta v Trst. Zvečer so odrasli šli plesat in ostali smo sami. Z Juretom sva nagajala

Mateji in Adrijani. Ko je Adrijana odšla, sva oba zaspala.

Nedelja, 22. dec. 1991

Ko sem vstal, je že dišalo po kosilu. Ko smo se najedli, sta mama in očka odšla nazaj v Trst. Popoldne sva bila z Juretom na dvorišču.

Ponedeljek, 23. dec. 1991

Jure in Mateja sta odšla v šolo, zato sem bil sam s stricem. Celo jutro sem igral igrice na računalniku. Popoldne sva bila z Juretom na dvorišču; prišel je še moj prijatelj Igor.

Torek, 24. dec. 1991

Danes je tudi šel Jure v šolo, Mateja pa je ostala doma, ker ima že zimske počitnice. Po kosilu sva šla na dvorišče in se hitro vrnili vsa mokra in blatna. Zvečer sem bral knjigo »Nana, mala opica«. Jelko smo okrasili proti večeru, prižgali smo lučke in čakali na Božička. Prinesel mi je copate, šah, uro in sladkarije.

Sreda, 25. dec. 1991

Hitro sem vstal in nato zbudil Matejo in Jureta. Vsi skupaj smo se igrali vislice in kartali smo tudi. Z mojimi prijatelji smo igrali nogomet, lovili smo se in topli. Popoldan je pričelo snežiti in vsi razposajeni smo zbežali na dvorišče.

Četrtek, 26. dec. 1991

Komaj čakam, da prideta mama in očka. Včasih mi je dolgčas. Popravil sem matematično nalogo in pisal DNEVNIK. Vadil sem tudi branje. Na dvorišču je bilo veselo, saj smo zbrali sneg po raznih senčnih kotih, kjer ga je še kaj ostalo, kajti po nočnem sneženju je nastopilo močno sonce in upanje na kepanje in velikega snežene-ga moža je skopnelo.

Petek, 27. dec. 1991

Dolgo sem spal, nato sem hitro pojedel in zbežal na dvorišče. Tam so že bili moji prijatelji in skupaj smo igrali nogomet. Popoldan sem bil doma in z Juretom sva se skregala za nič, zato sem se spravil k branju.

Sobota, 28. dec. 1991

Danes sta prišla mama in očka in zelo sem vesel, saj bomo ostali vsi skupaj še cel teden na počitnicah.

Nedelja, 29. dec. 1991

Stric je predlagal, da gremo vsi skupaj na Pohorje se smučat in sankat. Tako smo se odpravili in smo bili cel dan na snegu.

Ponedeljek, 30. dec. 1991

Dan je hitro minil, ker smo se potepali. Šli smo v mesto po darila in nato smo se oglasili pri stricu Dušanu in babici.

Mislim, da ni bilo preveč težko vračati se v šolo po dveh dolgih tednih brezskrbnih in veselih počitnic. Prepričan sem, da ste vsi že pridno na delu in se redno učite, da boste uspešno zaključili šolsko leto in prešli v višji razred, v največje veselje vaših staršev in učiteljev. V prostem času pa pridno prebirajte Galeb, ki vas spremlja skozi šolsko leto in vam prinaša mnogo razvedrilnega čtiva.

Zahvaljujem se vsem tistim, ki so mi voščili za božič in novo leto in mi poslali lepe na roko izdelane voščilnice. Pogrešam pa reševalce zank in ugank. Ali ste pozabili, da Galeb nagraduje najbolj vestne reševalce? Priporočam se za vnaprej, in zaupam v vašo pridnost. Pri tem pa ne smete pozabiti na podpis in navedbo razreda in šole. Od nekoga sem namreč dobil pravilne rešitve, pozabil pa se je podpisati, zato ni prišel v poštev za žrebanje. Sam pa tudi ne morem uganiti odkoder je pismo prišlo.

Pa še to. Vsem nagrajenim reševalcem ugank in zank bom nagrade prinesel osebno proti koncu februarja.

UREDNIK

Torek, 31. dec. 1991

Končno je prišel ta dan. Komaj sva dočakala z Juretom, da pride polnoč, ker je moj očka prinesel petarde. Na dvorišču sta stric in očka pripravila rakete, veternice in petarde. In potem se je začelo s pokanjem in piskanjem raket po celem mestu. Spat smo šli zelo pozno.

Sreda, 1. jan. 1992

Vstali smo zelo pozno in lenarili cel dan. Zvečer so prišli sorodniki in spet je bilo veselo.

Četrtek, 2. jan. 1992

Z Juretom sva bila povabljena k najinemu prijatelju Igorju. Celo popoldne smo se igrali razne igre. Proti večeru sva se vrnili domov.

Petek, 3. jan. 1992

Danes je konec naših počitnic, zelo sem žalosten, ker mi je bilo prijetno v Mariboru. Po kosilu smo se odpeljali nazaj v Trst. Doma me je čakala moja muca Giusy, bila je vesela, ko smo prišli.

Sobota, 4. jan. 1992

Hitro sem vstal in zbudil sestro in skupaj sva pripravila zajtrk za vse in malo sem dražil mačko. Popoldan me je sestra peljala v luna park. Zvečer sem šel hitro spat.

Nedelja, 5. jan. 1992

Danes je naša družina bila skupaj na kosilu. Mama je pripravila zelo dobro kosilo.

Ker sem bil toliko časa odsoten od doma, sem bil vesel, da smo se zbrali vsi skupaj. Bil je prijeten in vesel dan.

Ponedeljek, 6. jan. 1992

Počitnic bo kmalu konec in treba bo narediti do konca nalogo. Zato sem se danes skoraj cel dan učil in pisal nalogo.

Torek, 7. jan. 1992

Vsi so odšli v službo in v šolo, tako sem ostal sam doma in mi je zelo dolgčas, čeprav mi dela družbo moja muca Giusy. Napisal sem do konca nalogo in še malo prelistal knjige.

Sreda, 8. jan. 1992

Zadnji dan počitnic. Jutri se prične pouk, komaj čakam, da vidim sošolce. Danes popoldan grem na trening.

Michela Sorini

5. r. OŠ »J. Ribičič«

SV. JAKOB

Učenci iz OŠ OTLICA pri Ajdovščini, ki so bili v prejšnji številki nagrajeni za svoje dopise, voščijo srečno in uspešno v novem letu, priložili pa so tudi tako vzklikajoče sporočilo:

HURA!

BILI SMO PRIJETNO PRESENEČENI!

HVALA!

učenci in mentorica

P. Bizjak

UGANKE IN ZANKE

Jože Petelin

UGANKA ZA BISTRE OČI

Ob Zelenem ribniku je živila bela gos. Slovela je po svojem izredno bistrem vidu. Slabovidni krokarji, ki so živeli v bližini in so bili strašansko radovedna bitja, so jo v zameno za ducat glist večkrat zaprosili, naj jim poroča, kaj se godi v bližnji okolici.

»Približuje se velika jata,« jim je rekla v sredo zjutraj.

»Kateri ptiči pa so?«

»Daleč so še. Ne vidim dovolj dobro.«

»Le dobro napni oči!«

»Saj jih imam že na pecljih!«

»No, kaj vidiš?«

»Ne bodite nestrpni, zavruga!«

»Le dobro poglej in povej!«

»Madonca ste živčni!«

»So galebi, bela gos?«

»Mislim, da so.«

Še kar nekaj časa je potekal pogovor med krokarji in belo gosjo. Kako dober vid pa imaš ti, mladi reševalec? V zgornjem besedilu je stavek, ki se enako bere z obeh strani, podobno kot PERICA REŽE RACI REP ali pa EDO SUČE MEČ USODE.

Poglej na uro in si zapiši, v koliko minutah boš ta stavek našel.

ZMEŠANI PARI

NOVA SOBOTA

POLHOV VINTGAR

BELA GORICA

MURSKA BISTRICA

ILIRSKA KRAJINA

IŠKI GRADEC

Tiskarski škrat, ti pacek ti, kako si pomešal slovenske zemljepisne pojme, ki so sestavljeni iz dveh besed!

Poišči prave pare in sestavi prava imena.

SKRITA MISEL

BLAŽ

ZIMA

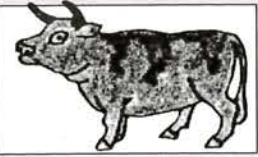

ŠKRAT

KLEN

OGER

V vsaki gornji besedi prečrtaj po eno črko, ostale pa beri po vrsti tako, da boš dobil znan slovenski pregovor!

KRIŽANKA

VODORAVNO		K	P	NAVPIČNO
				
	Ž			
				$\frac{1}{2}$

RAZREZANKA

Iz spodnjih likov moraš sestaviti velik lik na levi strani tako, da boš dobil sedem besed, ki so pogoste v zimskih športih. Besede predstavljajo narisani predmeti.

			A		D
	A	L	A		S
			A		
		L		Č	
O	Č	R	S	N	K
Č	E	A		K	E
		U			G
1					
2				D	S
3					M
4				S	A
5					
6				K	A
7				L	K
				K	A
				N	E

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.**

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

ZLOGOVNI MAGIČNI LIK — 1. hektoliter, 2. tobak, 3. lisa, 4. termometer, 5. Samo, 6. vime.

PREMEČI ČRKE — iz črk PRSTOV dobimo: **POSTRV**.

PREBERI NAZAJ — v besedah JAŠA PRVI prečrtamo črko I, zamenjamo P in R in preberemo nazaj **VPRAŠAJ**.

BESEDA V BESEDI — v besedi GLISTA se skriva beseda LIST.

SPREMINJEVALNICA — brst, krst, kost, kosa, rosa, roža.

KRIŽANKA BREZ ČRNIH POLJ — 1. SK, 3. očki, 5. krat, 6. Reka, 7. Avar, 8. Soča.

REŠITVE SO POSLALI: Roberto Longo, Danjel Capponi, 5. r. OŠ PESEK. Paolo Vignini, Manuel Ban, Martina Carpani, Dejan Furlan, Erika Sancin, 4. in 5. r. OŠ »I. Grbec« - ŠKEDENJ. Andrejka Možina, 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE. Tatjana Kobau, Elisabetta Leghissa, 1. r. SŠ »I. Gruden« - NABREŽINA. Stefania Andrian, Ivana Nikolič, Nicola Valle, 3. in 4. r. OŠ ROMJAN. Katja Gregori, Ivana Grgič, Maja Berzi, Deborah Calzi, Aleš Brce, Jaš Gregori, 5. r. OŠ »K. Destovnik Kajuh« - GROPADA.

NAGRADE DOBIJO: Andrejka Možina, 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE. Katja Gregori, 5. r. OŠ »K. Destovnik Kajuh« - GROPADA. Tatjana Kobau, 1. r. SŠ »I. Gruden« - NABREŽINA. Ivana Nikolič, 4. r. OŠ ROMJAN. Martina Carpani, 4. r. OŠ »I. Grbec« - ŠKEDENJ.

Mesečnik (10 števil) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: **Lojze Abram** — Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Majda Železnik** — Uredništvo, uprava in ekspedit: **Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 7796410, 7796600** — Fotostavek in tisk: **Graphart, Drev. D'Annunzio 27/E, 34138 Trst, tel. 772151** — Posamezna številka: **3.000 lir**, dvojna: **4.000 lir**, naročnina: **20.000 lir**

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)